

bir şişe mürekkep bir şişe mürekkep

Mert, gün boyunca kitap okuyup televizyon izlemiş, kız kardeşi Eda'yla evcilik bile oynamıştı; ama boşuna. Sıkıntıdan patlamak üzereydi. Her yıl böyle olurdu. Yaz tatilinin başladığı ilk günler yapacak hiçbir şey bulamaz, evin içinde dört dönerdi.

Balkona çıktı. Trafiğin gürültüsü dayanılır gibi değildi. Kaldırımlarda insanlar sağa sola koşturuyorlardı. Karşı sıradaki apartmanlar sanki bir sur gibi yükseliyor, önlerini kapatıyor-

du. Kendini bir kalede tutsak gibi hissetti. Tam kaçma planları kurarken, içeriden Eda'nın sesi geldi.

“Abi! Dayım geldi.”

Bir anda gözleri ışıldadı. İçeri koşup, dayısının boynuna atıldı.

“Geleceğini bilmiyordum, dayıcığım. Hadi, sinemaya gidelim!”

Dayısı onun kıvrıkcık saçlarını okşarken, “Bugün olmaz,” dedi. “Annenle bir kahve içip gideceğim. İşim çok.” Elindeki paketi Mert'e uzatırken, devam etti. “Ama, bunu sana getirdim. Dikkat et, kırılmasın.”

Eda durduğu yerde zıplayarak, “Hadi aç, abi!” diye bağırdı. “Çabuk ol!”

Mert, heyecandan çılgına dönen kardeşine baktı. ‘Amma da sabırsız,’ diye geçirdi içinden. Gülererek, “Patlama! Açıyorum işte,” dedi.

“Masanın üstünde açsaydın,” diye uyardı dayısı. Sonra da Eda'ya dönüp, “Ablam yok mu?” diye sordu.

“Annem de büroya gidiyor artık. Bir süre babama yardım etmesi gerekiyormuş.”

Mert'in, renkli kurdelelerle bezenmiş paketi açmasıyla, “Dayımı!” diye bağırması bir oldu. İki küçük balık, yarısına kadar suyla dolu,

küre biçimli cam bir kabın içinde, nazlı nazlı kuyruklarını sallayarak dolanıyorlardı. Biri mor, diğeri turuncu renkliydi.

Aylardır bunları sayıklayıp duran Mert'in sevincine diyecek yoktu. Küçük balıklar, Eda'nın da çok hoşuna gitti ve onlara hemen birer isim buldu: Hercai ile Portakal.

Artık Mert'in canı sıkılmıyordu. Çünkü günün büyük bir bölümünü balıklarına ayırıyordu. Onları besliyor, kirlenmesine fırsat vermeden kabın suyunu değiştiriyordu. Bu minik akvaryumun içindeki sessiz yaşamı izliyor; kitapları, dergileri karıştırıp, balıkları hakkında bilgi ediniyordu.

Eda da ağabeyi gibi, Hercai ile Portakal'ın başından neredeyse hiç ayrılmıyordu. “Bak bak, aşağı indiler! Yok yok, yukarı çıktılar!” diyerek balıkların her hareketini izliyor, arada bir de onlara masal anlatıyordu. Olacak iş miydi bu?

Mert dayanamayıp, “Seni anlayamazlar. Çeneni boşuna yoruyorsun,” dediğinde de, öfkeleniyordu.

“Anlıyorlar işte, anlıyorlar!” diyordu her seferinde. “Bak, Hercai gözünü kırptı. Portakal da ağzını açtı...”

Günler geçtikçe, Eda sessizleşti. Yine balıkların başında oturuyor, gözlerini onlardan ayırmıyordu, ama hiç konuşmuyordu.

O gün Mert, yatağına yüzükoyun uzanmış, kitap okuyordu. Yan gözle kardeşine baktı. Eda yine suskun, balıkların kuyruk sallayışlarını izliyordu.

“Hayrola, Eda Hanım?” diye seslendi kardeşine. “Anlatacak masalınız kalmadı mı?”

Eda başını kaldırdı. “Biz haksızlık ediyoruz, abi,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Hercai ile Portakal birer balık. Onların yeri, deniz. Burada tutsak gibiler. Denizi özlediklerinden emimim.”

Mert yataktan kalktı. Kardeşinin yanına geldi. Yanağına küçücük bir öpücük kondurdu. “Güzelim,” dedi. “Onların denizi, şu kabın içindeki su. Ama haklısın, yerleri çok dar. Onlara bir akvaryum alırsak, kendilerini tutsak gibi hissetmezler.”

Mert, kitaplığın üst rafında duran kumbarasını alıp açtı. Paralarını saydı. “Yaşasın!” diye bağırdı birden. “Pasajdaki dükkânda gördüğümüz akvaryumu hatırladın mı, Eda?”

“Hani baloncuklar çıkıyordu. Onu mu diyorsun?”

“Evet!” dedi Mert sevinçle. “Şimdi, onu almaya gidiyorum.”

“Yaşasın!” Bu kez de Eda bağıırıyordu. “Baloncuklar suyu dalgalandırınca, tıpkı deniz gibi oluyordu.”

“Evet, tıpkı deniz gibi,” diye onayladı Mert gülümseyerek.

Mert pasajın içindeki dükkâna girdiğinde, her zaman olduğu gibi yine kendinden geçti. Büyük akvaryumlarda birbirinden güzel o kadar çok balık vardı ki, onları izlemeye doyamıyordu.

Siyah-beyaz çizgileriyle diğerlerinden hemen ayrılan bir grup balığa hayranlıkla baktı. Bu balıklardan da iki tane olsa, babası kim bilir ne yapardı? Sonra da gülümseyerek, ‘Odama adım atmaz,’ diye geçirdi içinden. Hele şu piranhalar? Annesi onları kesinlikle kapıdan içeri sokmazdı. Ama şu kırmızı renklileri Eda görse bayı-

“Eyvah!” dedi birdenbire. “Geç kalıyorum. Eda evde yalnız.”

Alelacele, beğendiği akvaryumu aldı ve dükkândan çıktı.

Mert, kardeşinin daha apartmanın kapısında kendisini karşılayacağını ummuştu. Oysa

Eda yoktu. Zili çalıp biraz bekledi. Eda kapıyı açmıyordu. Mert, dikkatli hareketlerle akvaryumu yere koydu. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

“Edaaa!”

Hiç ses yoktu. Salona şöyle bir göz gezdirdi. “Edaaa!”

Evde çıt yoktu. Mutfığa girdi. Akvaryumu tezgâha bırakıp odasına geçti. Eda orada da yoktu. Mert iyiden iyiye meraklanmıştı. Yine seslenecekti ki, dolabın üstünde duran ve içinde Hercai ile Portakal’ın dans ettikleri kaba ilişti gözü. Bir anda gözleri büyüdü, boğazına bir şeyler düğümlendi. Kabin içindeki su masmavi olmuştu.

Bir solukta sevgili balıklarının yanına gitti. Birbirinden güzel iki balığı, mavi suyun üstünde kıpırtısız yatıyorlardı. Yerde de boş bir mürekkep şişesi duruyordu.

“Edaaaa!!!”

Mert’in bağırtısından, koca apartman inledi. Küçük kızdan yine ses yoktu.

Mert, hışımla annesinin odasına girdi. Öylesine öfkelenmişti ki, kardeşini pataklamadan asla rahat etmeyecekti.

Kararlı bir halde giysi dolabını açtı. Eda, dolabın içinde büzülmüş oturuyordu. Ağlamak-

tan gözleri şişmiş, dudakları sarkmıştı. Tir tir titriyordu.

“Zarar vermek istemedim...” diyordu hıçkırarak. “Suları deniz gibi olsun... istedim. Daha mutlu olacaklarını... düşündüm.”

Küçük Eda öyle zavallı, öyle çaresiz görünüyordu ki, Mert içindeki öfkenin bir anda yok olup gittiğini hissetti. “Hadi, çık dışarı. Olan oldu, hadi.”

“Çıkmayacağım işte!” diyerek direndi Eda. “Burada kalacağım. Onları ben öldürdüm. Cezamı da çekeceğim.”

İçinden, ‘Ya sabır!’ çeken Mert, olabildiğince sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı. “Dışarı çık, Eda. Kendini cezalandırarak, burada böyle tıklıp kalamazsın. Hadi, çık dışarı. Gel, işimiz var seninle.”

Eda boynunu büküp, “Ne işimiz var?” diye sordu.

“Onları gömmeliyiz,” dedi Mert. “Bunu onlara borçluyuz.”

Eda bir an düşündükten sonra, sessizce dolaptan çıktı.

Aradan birkaç gün geçmişti. Mert yaz tatilinin o hoş boşluğuna iyice alışmıştı. Artık canı da